

Sygn. akt I C 463/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Płocku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Radosław Jeznach

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Bogacz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 grudnia 2017r. w P.

sprawy z powództwa K. R.

przeciwko W. R.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

- 1) uznaje za bezskuteczną w stosunku do powódki K. R. umowę darowizny nieruchomości składającej się z działek nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Płocku prowadzi księgę wieczystą nr (...), zawartą pomiędzy A. R. (1) a W. R. w dniu 07 maja 2012r w formie aktu notarialnego rep. A nr (...) przed notariuszem Z. B. – celem umożliwienia zaspokojenia wierzytelności alimentacyjnej powódki stwierdzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 18 lipca 2012r. w sprawie sygn. akt I C 1836/11;
- 2) zasądza od pozwanej W. R. na rzecz powódki K. R. kwotę 7.340 zł (siedem tysięcy trzysta czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje ściągnąć od pozwanej W. R. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 1.940 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Radosław Jeznach

Sygn. akt I C 463/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 02 marca 2017 r. powódka K. R. wniosła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niej umowy darowizny z dnia 07 maja 2012 r., zawartej przez A. R. (1) z pozwaną W. R. w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza Z. B. za nr Rep. A- (...), której przedmiotem była nieruchomość położona w miejscowości B.-W., gmina S., składająca się z działek gruntu oznaczonych numerami ewidencyjnymi (...), o łącznej powierzchni 0,5003 ha, posiadająca urzędzoną księgę wieczystą numer (...). W uzasadnieniu pozwu wskazano, że A. R. (1) – ojciec powódki – wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 18 lipca 2012 r. w sprawie sygn. akt I C 1836/11 zobowiązany został do uiszczania na rzecz K. R. alimentów; tytuł egzekucyjny zaopatrzony został w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 19 listopada 2012 r. i na jego podstawie prowadzone było przeciwko A. R. (1) postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Płocku M. C. w sprawie sygn. akt Kmp 158/12 – na dzień wniesienia pozwu zaległość alimentacyjna wynosiła 77 566,06 zł z tytułu należności głównej oraz 5 434,75 zł z tytułu odsetek. Powódka podkreśliła, że zawarcie umowy darowizny przypada bezpośrednio w okresie, w którym Sąd Okręgowy w Płocku rozpatrywał sprawę o rozwód rodziców powódki, obejmującą również kwestię alimentów na rzecz małoletniej wówczas K. R.; według powódki zobowiązany wobec niej alimentacyjnie ojciec A.

R. (1) nie respektował ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego jeszcze przed datą wszczęcia postępowania zakończonych wydaniem wyroku ustalającego wymiar obowiązku alimentacyjnego. Zdaniem powódki przejawem permanentnego uchylania się ojca od łożenia na jej utrzymanie było również zawarcie umowy darowizny z pozwaną w celu uszczuplenia majątku dłużnika alimentacyjnego i utrudnienia antycypacji egzekucji. Wskutek nieodpłatnego rozporządzenia nieruchomości przez A. R. (1) na rzecz jego matki W. R., dłużnik alimentacyjny stał się niewypłacalny, a przynajmniej niewypłacalny w wyższym stopniu niż przed zawarciem umowy darowizny – o czym jednoznacznie świadczy fakt częściowo bezskutecznej egzekucji prowadzonej przez w/w komornika; wobec niewyegzekwowania pełnej należności alimentacyjnej doszło do pokrzywdzenia powódki jako wierzycielki. Powódka podniosła, że jej pokrzywdzenie oceniać należy nie według stanu należności z daty zawierania umowy darowizny, ale na dzień zaskarżenia czynności prawnej; wskazała również na domniemanie wynikające z art. 527 § 3 kc wskazujące z uwagi na dokonanie czynności fraudacyjnej pomiędzy synem a matką na istnienie świadomości u obdarowanej pokrzywdzenia wierzycielki alimentacyjnej.

Na rozprawie w dniu 15 grudnia 2017 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

A. R. (1) pozostawał w związku małżeńskim z M. R. z domu D. – małżeństwo rozwiązane zostało przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 18 lipca 2012 r. w sprawie sygn. akt I C 1836/11; w wyroku między innymi nałożono na A. R. (1) obowiązek łożenia na rzecz małoletniego dziecka K. R. alimentów w kwocie 1 600 zł miesięcznie – wyrok uprawomocnił się z dniem 09 sierpnia 2012 r. (kopia wyroku k. 84, tytuł wykonawczy w aktach egzekucyjnych k. 2). A. R. (1) i M. R. prowadzili działalność gospodarczą – dwa salony optyczne w wynajmowanych lokalach. W dniu 05 kwietnia 2012 r. małżonkowie R. zawarli małżeńską umowę majątkową ustanawiając ustrój rozdzielności majątkowej (kserokopia umowy k. 85); tego samego dnia zawarta została umowa o podział majątku dorobkowego – umowa dotyczyła podziału przedsiębiorstwa prowadzonego przez A. R. (1) (dwa salony optyczne – k. 88-90). Po rozwodzie małżonkowie podzielili się pozostałym majątkiem - A. R. (1) przejął między innymi nieruchomość zabudowaną domem w stanie surowym w miejscowości B.-W. (fotografie k. 94-97). A. R. (1) po rozwodzie prowadził dalej jeden z salonów optycznych (informacja z ZUS k. 26 oraz z US k. 36 akt egzekucyjnych) – obecnie formalnie działalność ta zarejestrowana jest na inną osobę (wg protokołu k. 71 i informacji z US k. 80 akt egzekucyjnych od kwietnia 2013 r.), która ponadto zatrudniała A. R. od września 2013 r. na ¼ etatu jako pracownika lombardu i salonu optycznego (k. 110 akt egzekucyjnych).

W dniu 07 maja 2012 r. zawarta została przez A. R. (1) z jego matką W. R. w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza Z. B. za nr Rep. A- (...) umowa darowizny, której przedmiotem była nieruchomość położona w miejscowości B.-W., gmina S., składając się z działek gruntu oznaczonych numerami ewidencyjnymi (...), o łącznej powierzchni 0,5003 ha, posiadająca urzędzoną księgę wieczystą numer (...) (wydruk z elektronicznej księgi wieczystej k. 11-31).

W dniu 22 listopada 2012 r. K. R. złożyła u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Płocku M. C. wniosek o wszczęcie egzekucji alimentów ustalonych wyrokiem rozwodowym A. i M. małżonków R., w tym alimentów zaległych w kwocie 4 800 zł – we wniosku jako jeden ze sposobów egzekucji wskazano egzekucję z nieruchomości dłużnika położonej w miejscowości B.; sprawę zarejestrowano pod sygnaturą Kmp 158/12 (k. 1 akt egzekucyjnych). W toku postępowania egzekucyjnego dłużnik dokonywał nieregularnych wpłat, w zasadzie od początku egzekucji powstawała i zwiększała się zaległość alimentacyjna; czynności egzekucyjne nie przynosiły skutku – w szczególności bezskuteczna pozostawała egzekucja z nieruchomości (karta rozliczeniowa w aktach egzekucyjnych, k. 48-49, 95); częściowo skuteczna była egzekucja z wynagrodzenia za pracę – przekazywana była organowi egzekucyjnemu kwota 207 zł miesięcznie, dłużnik dokonywał również dobrowolnych wpłat. Przeciwno A. R. (1) prowadzone było również administracyjne postępowanie egzekucyjne oraz inna egzekucja sądowa – komornik sądowy prowadzący egzekucję alimentów stwierdził zbieg egzekucji już w grudniu 2012 r. (k. 31, 33-34 akt egzekucyjnych). Według stanu na październik 2017 r. zadłużenie alimentacyjne wynosiło 90 366,06 zł tytułem należności głównej oraz 7 681,70 zł tytułem odsetek (zestawienie k. 184-185 akt egzekucyjnych).

Na dzień 16 lutego 2017 r. zaległość alimentacyjna w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Płocku M. C. przeciwko A. R. (1) wynosiła 77 566,06 zł tytułem należności głównej oraz 5 434,75 zł tytułem alimentów (zaświadczenie k. 10).

Nieruchomość będąca przedmiotem umowy darowizny zawartej pomiędzy A. R. (1) a W. R. – w części dotyczącej niezabudowanej działki nr (...) o powierzchni 0,2 ha – została przez obdarowaną w dniu 15 grudnia 2015 r. zbyta na podstawie umowy sprzedaży na rzecz G. A. za cenę 400 000 zł (wydruk treści elektronicznej księgi wieczystej k. 11-31, kserokopia umowy k. 91-93).

K. R. ma 23 lata, jest w trakcie studiów, korzysta z wsparcia ekonomicznego matki M. R., która prowadzi działalność gospodarczą – salon optyczny.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie w/w znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach sprawy egzekucyjnej dokumentów oraz częściowo zeznań stron (k. 73-75, 103-104). W sprawie niniejszej jako istotna jawiła się kwestia rozkładu ciężaru dowodu – z uwagi na powołanie się przez powódkę na domniemanie z art. 527 § 3 kc ciężar dowodu, iż pozwana nie miała świadomości co do działania dłużnika w zamiarze pokrzywdzenia wierzyciela, spoczywał na pozwanej; w istocie wszak z uwagi na dyspozycję art. 528 kc prawnie relewantne pozostawały jedynie przesłanki skargi pauliańskiej w postaci uzyskania korzyści przez osobę trzecią, pokrzywdzenia wierzyciela i świadomości dłużnika działania z pokrzywdzeniem wierzyciela. Uzyskanie korzyści przez W. R. wskutek działania dłużnika nie może budzić wątpliwości ipso iure : obdarowana uzyskała przysporzenie majątkowe w postaci prawa własności nieruchomości stanowiącej pierwotnie własność dłużnika; pokrzywdzenie wierzyciela wynika wprost z faktu częściowej bezskuteczności egzekucji, potwierdzonego dokumentacją znajdującą się w aktach egzekucyjnych. Świadomość działania z pokrzywdzeniem wierzyciela jako pewien fakt związany z przeżyciami natury psychicznej oceniana być musi siłą rzeczy w odwołaniu się do zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego – zachodzą bowiem oczywiste trudności w przeprowadzeniu bezpośredniego dowodu co do stanu świadomości dłużnika; twierdzenia pozwanej, jakoby przyczyną darowizny był zły stan psychiczny dłużnika i jego problemy z alkoholem oraz chęć zapobieżenia utracie nieruchomości nie są zdaniem Sądu przekonywujące – z jednej strony A. R. (1) bez wątplenia był świadomy, iż spoczywa na nim obowiązek alimentacyjny wobec małoletniej córki K. oraz że orzeczenie kończące pozostające w toku postępowanie w sprawie rozwodowej zawierać będzie rozstrzygnięcie w przedmiocie sformalizowanego obowiązku alimentacyjnego, z drugiej zaś całokształt podejmowanych przez niego działań i czynności nie wskazuje, aby realnie istniało zagrożenie przetraceniem majątku : dłużnik od wielu lat prowadził dochodową działalność gospodarczą (co niejako wymusza kierowanie się racjonalnymi przesłankami w kwestiach majątkowych i finansowych) – działalność ta była kontynuowana również po rozwodzie, przy czym formalnie „przepisana” została na inną osobę, prawdopodobnie w celu właśnie utrudnienia egzekucji i stworzenia pozorów trudnej sytuacji majątkowej. Poza tym zakres rzekomego problemu alkoholowego dłużnika, który miały stwarzać zagrożenie dla racjonalności podejmowanych działań, nie został wykazany przez pozwaną.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości – o ustaleniu wystąpienia materialnej przesłanki zasadności powództwa przesądziły ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd w oparciu o konstrukcję domniemania prawnego z art. 527 § 3 kc.

Zgodnie z art. 527 kc gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć; czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności; jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej

przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 528 kc). Zgodnie z art. 529 kc jeżeli w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, iż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli – to samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny. Możliwość ubezskuteczenia czynności fraudacyjnej istnieje również w wypadku, gdy dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli - jeżeli jednak osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową odpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną tylko wtedy, gdy osoba trzecia o zamiarze dłużnika wiedziała. Uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową (art. 531 § 1 kc).

Przesłanką skuteczności zaskarżenia czynności dłużnika jest to, by spowodowała ona pokrzywdzenie wierzyciela - pokrzywdzenie wierzyciela polega na tym, że jego wierzytelność nie może być zrealizowana i zrealizowanie jej w przyszłości jest również wątpliwe; pokrzywdzenie wierzyciela nie jest tożsame z jego szkodą w rozumieniu art. 361 § 2 KC – szkoda bowiem nie jest przesłanką skargi pauliańskiej. Pokrzywdzenie wierzyciela jest następstwem niewypłacalności dłużnika, a zatem dla wykazania pokrzywdzenia wystarczające jest wykazanie niewypłacalności dłużnika, czyli braku możliwości wywiązania się przez dłużnika z zobowiązań finansowych. Przesłankami podmiotowymi skargi pauliańskiej są istniejąca w chwili podejmowania czynności świadomość dłużnika pokrzywdzenia wierzyciela oraz naganna postawa osoby trzeciej otrzymującej korzyść majątkową. Reguła z art. 527 § 1 kc wymaga, by dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, czyli zdawał sobie sprawę z tego, że jego czynność prawna może spowodować niemożliwość uzyskania zaspokojenia przez jego wierzycieli - nie chodzi tu zatem o zamiar pokrzywdzenia, a tylko o świadomość możliwości jego wystąpienia. Świadomość ta nie musi odnosić się do żadnego konkretnego wierzyciela (zob. wyr. SN z 29.5.2015 r., V CSK 454/14, Legalis). Konieczność udowodnienia świadomości pokrzywdzenia spoczywa na wierzycielu – wobec naturalnych ograniczeń w możliwości dowodzenia stanu świadomości danej osoby w praktyce ustala się ten fakt za pomocą domniemania faktycznego, opartego na dwóch innych faktach: że dłużnik wiedział o istnieniu wierzycieli oraz że znał skutek dokonywanej czynności dla jego majątku (usunięcie lub nieuzyskanie określonych składników majątku), przy czym ten ostatni fakt przeważnie też ustala się przez domniemanie faktyczne, którego podstawą jest ogólna dojrzałość, sprawność umysłowa i doświadczenie życiowe dłużnika (por. komentarz do art. 527 kc w Kodeks cywilny. Komentarz red. prof. dr hab. Edward Gniewek, prof. dr hab. Piotr Machnikowski, wyd. BECK 2016).

Jak wskazano już wyżej, Sąd uznał, że w sprawie niniejszej spełnione zostały wszystkie przesłanki uzasadniające udzielenie ochrony prawnej wierzycielowi w stosunku do dłużnika, który rozporządził z pokrzywdzeniem wierzyciela majątkiem; miała miejsce czynność prawna o charakterze rozporządzającym z punktu widzenia dłużnika i „przysparzającym” z punktu widzenia osoby trzeciej oraz doszło do pokrzywdzenia wierzyciela. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż czy czynność prawna dłużnika krzywdzi wierzyciela, należy oceniać nie według chwili dokonania czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia (por. wyrok SN z 22.03.2001, V CKN 280/00 – komentarz do art. 527 kc w Komentarz do kodeksu cywilnego pod red. G. Bieńka). A. R. (1) wskutek dokonanej darowizny utracił istotny składnik swojego majątku – prowadzone postępowanie egzekucyjne nie pozwoliło na zaspokojenie wierzytelności, co z jednej strony wskazuje na oczywiste faktyczne pokrzywdzenie powódki, z drugiej zaś uzasadnia przyjęcie, że powstała sytuacja niewypłacalności dłużnika odpowiadająca definicji prawnej pokrzywdzenia dłużnika zawartej w dyspozycji art. 527 § 2 kc. Świadomość działania z pokrzywdzeniem wierzyciela po stronie dłużnika jest w ocenie Sądu oczywista : A. R. (1) był obciążony obowiązkiem alimentacyjnym wobec córki K. – nawet jeżeli obowiązek ten do czasu uprawomocnienia się wyroku rozwodowego nie miał charakteru sformalizowanego, to i tak pozwalał na usytuowanie A. R. na pozycji dłużnika w stosunku do uprawnionej alimentacyjnie córki. Wynikiem prostego rozumowania i oczywistego przewidywania konsekwencji określonego stanu faktycznego jest konstatacja, że A. R. (1) musiał mieć świadomość tego, że pozbycie się istotnego składnika majątku może wpłynąć na możliwość zaspokojenia wierzytelności alimentacyjnej – przy czym A. R. (1) miał również inne, pozaalimentacyjne długi. Dla skorzystania przez wierzyciela ze skargi pauliańskiej wystarczy, gdy niewypłacalność dłużnika uniemożliwia zaspokojenie wierzytelności

tego wierzyciela; między niewypłacalnością dłużnika a podjęciem przez niego czynności prawnej musi zachodzić zależność ujmowana na ogół jako związek przyczynowy – czynności dłużnika musi być jedną z przyczyn powstałej niewypłacalności (komentarz do art. 527 kc w w/w publikacji), przy czym związek przyczynowy pomiędzy czynnością dłużnika a jego niewypłacalnością nie musi być związkiem adekwatnym (por. art. 361 § 1 kc; tak wyr. SN z 22.10.2004 r., II CK 128/04, Biul. SN 2005, Nr 2, s. 16). Odnośnie świadomości dłużnika działania z pokrzywdzeniem wierzyciela wskazać należy, że sytuacja taka występuje gdy dłużnik zdaje sobie sprawę, że skutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzyciela z jego majątku, przy czym pokrzywdzenie wierzyciela co do zasady nie musi być zamiarem dłużnika – wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności w chwili dokonywania czynności prawnej (komentarz do art. 527 kc w w/w publikacji); w świetle zasad doświadczenia życiowego sytuacja taka wystąpiła bezspornie w sprawie niniejszej. Jak już wspomniano, czynność fraudacyjna w sprawie niniejszej dokonana została nie dość że na rzecz osoby najbliższej dłużnikowi (matka), to jeszcze miała charakter nieodpłatny – okoliczności te pozwalają na zastosowanie domniemań prawnych ułatwiających pozycję procesową powódki nie tylko przy założeniu, że była ona wierzycielem A. R. (1) w dacie darowizny, ale również przy przyjęciu, że jej wierzytelność miała charakter „na przyszłość” : „suma” domniemań z art. 527 § 3 kc, art. 528 kc, art. 529 kc i 530 kc jednoznacznie – przy nieudowodnieniu przez pozwaną okoliczności przeciwnych – wskazuje na zasadność roszczenia o uznanie czynności prawnej za względnie bezskuteczną.

Do rozważenia pozostała podnoszona przez stronę pozwaną kwestia zbycia przez pozwaną nieruchomości będącej przedmiotem czynności fraudacyjnej (jedynie na marginesie wskazać należy na rozbieżność twierdzeń pozwanej z rzeczywistym stanem prawnym odnośnie zbycia całości nieruchomości – gdy z treści przedstawionego aktu notarialnego oraz odpisu z księgi wieczystej wynika, że sprzedana została tylko jedna z dwóch działek składających się na nieruchomość). Zdaniem Sądu nie może budzić wątpliwości, że dalsze zbycie rzeczy wchodzącej pierwotnie w skład majątku dłużnika nie czyni bezprzedmiotowym występowanie ze skargą pauliańską przeciwko stronie czynności prawnej działywanej z udziałem dłużnika – uzyskanie orzeczenia konstytucyjnego w tej sferze otwiera dopiero przed wierzycielem różne możliwości uzyskania zaspokojenia wierzytelności, w tym poprzez wdrożenie dyspozycji art. 531 § 2 kc (w pewnych sytuacjach wydaje się, że wystąpienie z akcją pauliańską w stosunku do osoby „czwartej” jest możliwe dopiero po ubezskutecznieniu pierwszej czynności fraudacyjnej); niewątpliwie zatem wierzyciel ma interes prawny we wszczęciu i kontynuowaniu procesu pauliańskiego przeciwko osobie „trzeciej”, nawet jeżeli ta nie jest już właścicielem rzeczy, która wyszła z majątku dłużnika. Jednoznaczną ocenę tego zagadnienia prawnego wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z 24 lutego 2011 r. (III CZP 132/10, OSNC 2011/10/112), zgodnie z którą w sprawie o uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, osoba trzecia, która skutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową, zachowuje legitymację bierną także wtedy, gdy przed doręczeniem pozwu rozporządziła uzyskaną korzyścią na rzecz innej osoby (por. również np. wyr. SA we Wrocławiu z 25.09.2013, I ACa 788/13, LEGALIS).

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w sentencji wyroku, o kosztach procesu rozstrzygając na podstawie art. 98 kpc i obciążając nimi pozwaną w całości jako stronę przegrywającą : na sumę kosztów procesu składała się część opłaty od pozwu (1 940 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego powódkę w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej [5 400 zł zgodnie z § 2 pkt 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800)]; na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623) w zw. z art. 98 kpc nakazano ściąganie od pozwanej nieuiszczonej części opłaty od pozwu.

SSO Radosław Jeznach

Zarządzenie : odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanej.